

Libor

Incipiunt capitula secundi libri

Aurelij Augustini de trinitate in secundū
librum proemium.

- i De regulis fm quas scriptura de patre loquitur et filio.
- ii De his scripture locis in quibus dubium est an propter assumptam creaturam minorem patre iudicet filium: an vero hoc tantum quod licet equalē patri: tñ et de patre sic doceant.
- iii De his qui spiritū sanctum non minorem patre iudicant: sed tantum quod de patre procedit.
- iiii De clarificatione qua et pater filium glorificat et filius patrem.
- v Quō intelligenda sit missio: siue filij aut spiritū sancti.
- vi Quid sit quod nunquā legit pater maior spiritū sancto: aut spiritū sanctū minor patre.
- vii Propositio questionis de multimodis apparitionibus dei: quarum quedam missiones appellantur: cum pater missus non queat dici: sed aut filius: aut spiritū sanctus cooperante tamē in omnibus trinitate.
- viii De his qui naturam dei visibilem putauerunt.
- ix De his qui filium volūt etiam ante carnis assumptionem fuisse mortalem: ut solus pater immortalitatem habere credatur.
- x An indiscrete deus trinitas patribus apparuerit: An aliqua ex trinitate persona.
- xi De tribus viris abrae visis: cum quibus sicut cum domino deo loquitur.
- xii De duobus angelis qui in humana forma apparuerunt iohanni: et in quibus dominus singulariter appellatur.
- xiii De visione moysi qua deum vidit in orebus per ignem in rubo.
- xiiii De apparitione dei in exitu israel de egypto.
- xv De his que diuinitus gesta sunt coram moysi in monte syna.
- xvi Utrum deus per suam substantiam a moysi apparuerat: an per visibilem creaturam.
- xvii Quod ex persona domini iesu christi dicta intelligenda sunt a moysi: ponam te supra petram et auferam manus meas et posteriora mea videbis.
- xviii De visione danielis in qua illi et patris et filij persona apparuit in specie corporali.

Quoniam homines deum querunt: et ad intelligentiam trinitatis per captum infirmitatis humane animum intendunt: experiri difficultates laboriosas: siue in ipsa acie mentis conantes intueri inaccessibilem lucem: siue in ipsa multipliciter multimoda locutione scripturarum vel litterarum sacrarum: ubi mihi non videtur nisi atteri animam: ut christi gratia glorificata dulcescat: cum ad aliquid certum discussa omni ambiguitate puenierit: facillime debet ignoscere erratibus in tanti puestigatioe secreti. Sed duo sunt que in errore hominum difficillime tolerantur: presumptio priusquam veritas pateat: et cum iam patuerit presumptio defensionis falsitatis. In quibus duobus vitis nimis inimicis inuentioni veritatis: et tractationi diuinorum secretorum librorum: si me ut precor spero: deus defendere atque munierit scuto bonivoluntatis sue: et gratia misericordie sue: non ero segnus ad inquirendam substantiam dei: siue per scripturam eius siue per creaturam. Que utraque nobis ad hypponit intuenda: ut ipse quare: ipse diligat quod illa inspirauit: et ista creauit. Nec trepidus ero ad pferendam sententiam meam: in qua magis amabo inspicere a rectis: quam timebo mordeari a pueris. Gratant enim suscipit oculum colubini pulcherrima et modestissima charitas: dentem autem caninum vel euitat cautissima humilitas: vel retundit solidissima veritas. Ad agis optabo a quolibet reprehendi: quod siue ab errante: siue ab adulante laudari. Nullum enim reprehensorum formidandum est amatorum veritatis. Et tamen aut inimicum reprehensum est: aut amicum. Si in inimicum insultat: ferendum est. Amicum autem si errat docendum: si docet audientibus. Laudator vero et errans confirmat errorem: et adulans illicet in errorem. Emendabit ergo me iustus in misericordia et arguet me: oleum autem peccatoris non impinguabit caput meum.

De regulis fm quas scriptura de patre et filio loquitur. Ca. I.

Quia obrem quamquam firmissime teneamus de domino nostro iesu christo: et per scripturas disseminatam: et a doctis catholicis earundem scripturarum tractatoribus demonstrata tanquam canonica regulam: quomodo intelligat dei filius et equalis patri secundum dei formam: in qua est et minor patre secundum sui formam quam accepit: in qua forma non solum patre: sed et spiritū sancto: neque hoc tantum: sed etiam in seipso minor

De 5

De 140